

ВИСШИ СЪДЕБЕН СЪВЕТ	
Административен индекс	Дата
11-07-1501	29-06-2016

п. 22/11/16
ДО
ВЪРХОВНИЯ АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД
чрез
ВИСШИЯ СЪДЕБЕН СЪВЕТ

ЖАЛБА

от Владимир Григоров Вълков,
адрес за кореспонденция: :

ОТНОСНО: Решения по т. 8.1., 8.2., 8.4 и 8.5 по протокол № 9/21.06.2016 г. на
Съдийската колегия при ВСС.

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

Считам решенията по т. 8.2. и 8.5. за нищожни – постановени в противоречие на дадените задължителни указания с решение № 6813/07.06.2016 г. по адм. дело № 2405/2016 г. на Върховния административен съд, Шесто отделение, а решенията по т. 8.1. и 8.4. - постановени при съществено нарушение на административнопроизводствените правила и в противоречие на материалноправни разпоредби.

Изявявам искреното си съжаление, че аргументи, трикратно поставяни на вниманието на Върховния административен съд, съм принуден да навеждам отново при защита правото си на кариерно развитие. При идентична законова уредба участвах в конкурс за длъжността „съдия“ в Софийски градски съд – гражданска колегия, обявена с протокол № 42/31.10.2013 г. на ВСС и във висящата понастоящем процедура, обявена с протокол № 20/22.04.2015 г. на ВСС. Постановени при мое участие бяха решение № 5112/07.05.2015 г. по адм.д. № 15601/2014 г., решение № 13861/17.12.2015 г. по адм.д. № 6937/2015 г., и решение № 6813/07.06.2016 г. по адм. дело № 2405/2016 г. Решенията установяват различни и дори взаимноизключващи се критерии, които Висшият съдебен съвет (ВСС) дължи да съобрази. В крайна сметка кадровият орган, позовавайки се на съдебните решения, трикратно отказва да ме повиши в длъжност като при аналогични обстоятелства повишава други кандидати. Акцентирам, че съблюдаването на принципа на правна сигурност, утвърден с чл. 6 от Европейската конвенция за защита правата на човека и основните свободи, е един от основните елементи на върховенството на правото. Особено важна в

този контекст е ролята на националния върховен съд, призван да осигури предвидимо и еднакво тълкуване и прилагане на закона при съпоставими случаи (срв. пар. 47 *Йордан Йорданов и други срещу България*).

От наличния понастоящем кратък стенографски протокол от заседанието на съдийската колегия на ВСС от 21.06.2016 г. е видно, че причина за включване на точка 8 от дневния ред е влязло в сила отменително решение № 6813/07.06.2016 г. по адм. дело № 2405/2016 г. по описа на Върховния административен съд, Шесто отделение. От публично достъпната информация не се установява съдържанието на проекта, който се сочи да е внесен от Комисията по предложенията и атестациите (последният протокол е № 18/05.05.2016 г.). Не ми е известно в заседанието на 21.06.2016 г. да са изложени каквито и да било мотиви в подкрепа на взетите решения. Считаю, че те противоречат на обвързващите кадровия орган указания.

Обявеното решение № 6813/07.06.2016 г. сочи на приета от решаващия състав невъзможност да разреши повдигнатия спор по същество, обусловило и връщане на преписката на ВСС с дадени указания по тълкуването и прилагането на закона, задължителни за кадровия орган по силата на чл. 173 ал. 2 АПК. Считаю, че при така утвърдената от закона обвързваща сила кадровият орган дължи на собствено основание да идентифицира меродавните факти и да прецени тяхното значение според огласеното съдържание на закона.

Според диспозитива на решението предписаната процедура включва: 1) изготвено класиране от Комисията по предложенията и атестирането, 2) внасяне на предложение до кадровия орган и 3) постановяване на решение. Изрично е посочено, че констатираната незаконосъобразност на решенията по т. 8.2, 8.3, 8.5, 8.10, 8.11 и 8.15 от протокол № 7 от заседанието на Висшия съдебен съвет, проведено на 04.02.2016 г. налага повтаряне на указаната процедура, по отношение на кандидатите, за които е все още висяща. В тази насока решаващият състав визира като подлежащ на изследване притежавания ранг „съдия в АС“ от Дора Димитрова Михайлова както и изясняването на въпроса за, цитирам: *„обжалване на повишенията на другите магистрати, класирани за СГС – Гражданска колегия“* – срв. стр. 8 първи абзац от решение № 6813/07.06.2016 г. Изрично е отбелязано и че предписаната процедура налага постановяване на „нови актове относно страните по делото“ – срв. стр. 8 втори абзац. Освен аз, страни по това дело са Мариана Василева Георгиева, Петър Богомилов Теодосиев, Дора Димитрова Михайлова и Петя Георгиева Георгиева. Съдът не е констатирал интерес у колегата Стилияна Григорова да участва по делото и не конституирана като страна. От обявените на електронната страница данни не се установява и тя да е обжалвала решението по т. 8.13 от протокол № 7 от 04.02.2016 г. на ВСС, отказващо да я повиши в длъжност. Следователно,

конкурсната процедура по отношение на колегата Григорова е приключила. При това положение считам взетите решения за повишаване на Стилияна Красимилова Григорова в длъжност „съдия“ в Софийски градски съд, както и за отказа да бъде назначен на тази длъжност, основан на единствения довод за попълване на местата, за постановени в противоречие с дадените задължителни указания по тълкуването на процесуалния закон.

Акцент върху зачитането на дадените указания изрично е поставен в решение № 13861/17.12.2015 г. по адм.д. № 6937/2015 г. на ВАС, Шесто отделение, постановено в предходно производство с мое участие. Прието е, че дори последващо сезираният съдебен състав е обвързан от даденото вече тълкуване на закона, което гарантира правната сигурност и финализирането на административната процедура. От достъпната понастоящем информация не стават ясни съображенията на кадровия орган да се отклони от дадените указания, а и не намирам основание за това. Ето защо считам решенията по т. 8.2. и т. 8.5 за нищожни на основание чл. 177 ал. 2 АПК.

На 21.06.2016 г. депозирах изрично искане за достъп до книгата, въз основа на които е формирано внесено за обсъждане предложение по т. 8.1. за колегата Мариана Георгиева, т. 8.2. за колегата Стилияна Григорова и т. 8.4. за колегата Петър Теодосиев. Отменителното решение № 6813/07.06.2016 г. изрично посочва, че органът дължи да се съобрази с наведените в мотивите съображения за приложението на административнопроизводствените правила и смисъла на материалния закон. При положение, че съдът не намира основание да разреши повдигнатия спор при условията на чл. 173 ал. 1 АПК, правилото на чл. 173 ал. 2 АПК гарантира принципно утвърдената от закона самостоятелност на административния орган при упражняване на предоставената му власт, обвързвайки го със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона. В тази насока именно при прогласената и с решение № 13861/17.12.2015 г. роля на съда да утвърди смисъла на закона, на собствено основание кадровият орган дължи да идентифицира и изследва меродавните факти в контекста на даденото тълкуване на закона. Както е посочено на стр. 6 абзац трети от решение № 6813/07.06.2016 г., цитирам: *„повишаването в ранг е кариерно израстване на място ... и не може да не бъде отчетено при повишаването, каквато е основната законова цел на конкурса – да бъдат повишени в длъжност и преместени магистратите с най-добри професионални и лични качества“*. За да приеме за меродавен този критерий съдът се опира на утвърденото от ВСС правило по чл. 42 ал. 1 от Правила за провеждане на конкурси за младши съдии и младши прокурори, за първоначално назначаване и за повишаване в длъжност и преместване на съдии, прокурори и следователи (Правилата) в редакцията му към датата на обявяване на конкурса. Решаващият съд обаче не обсъжда изрично наведено от мен възражение за неравноправното ми третиране

спрямо колегите Мариана Георгиева и Петър Теодосиев. Не ми е известно този въпрос да е обсъден и от кадровия орган. Считам, че конкурсното начало почива на равнопоставеност между съпоставяни в процедурата кандидати, а гарантирането ѝ предполага еднакви условия за участие.

Правилото на чл. 42 ал. 1, утвърдено за меродавно с оглед задължителните указания за смисъла на закона в отменителното решение, не държи сметка за привилегията за съдиите в Софийски районен съд, установена с нормата на чл. 233 ал. 2 ЗСВ. Считам, че както буквата, така и смисълът на това законодателно решение обуславят привилегията от упражнявана функция в рамките на конкретно посочените органи на съдебната власт. Не намирам разумна причина тази привилегия да бъде отчетена в рамките на процедура по повишаване в длъжност. Ето защо и в контекста на формулирания с решението смисъл на този критерий в рамките на конкурсна процедура принципно защитима е не словестното описание на ранга, а обстоятелството, че такъв е признат. Както аз, така и колегите Георгиева, Теодосиев, а и колегата Григорова сме повишени **двукратно** в ранг. Единствената причина те да притежават ранг по чл. 233 ал. 1 т. 3 ЗСВ е, че започват кариерата си с ранг по т. 233 ал. 1 т. 1 ЗСВ за разлика от мен, който съм го получил за доказано ниво на изпълнение на съдийската си функция. Дори хипотетично да се счете, че осъществяваната длъжност в рамките на Софийски районен съд (СРС) обуславя привилегия и в конкурсната процедура спрямо колегите извън страната, за които двукратното повишаване в ранг е законово лимитирано до степен „съдия в Апелативен съд“, поради което априори те са неравнопоставени спрямо съдиите от СРС, аз също заемам длъжност „съдия“ в Софийски районен съд и то от 1998 г.

При положение, че нормата на чл. 8 АПК, на който текст се основава съда, за да приравни колегите Георгиева и Теодосиев на всички класирани вече колеги с този ранг – срв. абзац 4 на стр. 6 от решение № 6813/07.06.2016 г., не намирам разумна причина да ми бъде отказано равно третиране при идентични обстоятелства, възприети за меродавни в случая – **двукратно израстване на място**. Съдът не се е произнесъл по наведено изрично възражение, въпреки утвърдения стандарт от Европейския съд по правата на човека за справедлив процес. За разлика от дадените указания, ангажиращи кадровия орган да разбира правната рамка при предписаното съдържание, липсата на произнасяне не освобождава кадровия орган от отговорността да обсъди кадровото си решение в контекста на принципа за равно третиране. Считам за наложително обсъждането на въпроса и в светлината на принципа за истинност – чл. 7 АПК. При положение, че основа за кариерно израстване би следвало са доказани в практиката достижения, признатият непосредствено от закона по-висок ранг лишава от разумна опора словестното изражение на признатия на колегите ранг „съдия във ВКС и ВАС“.

Освен това, намирам решенията по т. 8.1. и т. 8.4. за противоречащи и на принципа на съразмерност, прогласен с нормата на чл. 6 АПК. Въпросът за меродавността на признатия ранг в рамките на конкурсната процедура повдигнах още в рамките на адм.д. № 15601/2014 г. Въпреки констатацията, че към сметения с това решение за меродавен момент – този на формиране на класирането от конкурсната комисия, към който нямам признат ранг „съдия в Апелативен съд“, решението за отказа да бъде повишен е отменено, а преписката върната на кадровия орган. Този състав също приема за приложими критериите по чл. 42 ал. 1 от Правилата. При положение, че едва същественото процесуално нарушение е основание за отмяна на административния акт, логично следва извод, че този съд е възприел наведените от мен доводи. С решение по т. 6.2 от протокол № 24/13.05.2015 г. пред мен е предпочетен колегата Петър Любомиров Сантиров при все, че както аз, така и той към указаната дата – тази на класирането, имаме еднократно повишаване на място в ранг и въпреки признатия ми ранг „съдия в АС“ към момента на вземане на отмененото решение по т. 9.12. от протокол № 52/13.11.2015 г.. Последващото решение № 13861/17.12.2015 г. по адм.д. № 6937/2015 г. не обсъжда изрично наведения довод, отричайки меродавността на чл. 42 ал. 1 от Правилата и то без да отчете предложеното от мен тълкуване на текста на чл. 192 ал. 1 ЗСВ. Освен, че формираният извод за смисъла на нормата противоречи на предходно дадено вече тълкуване от състав на същия съд – решение № 13208/5.11.2014 г. по адм. д. № 4967/2014 г. на ВАС, VI-то отделение, то изрично е отречено с отменителното решение № 6813/07.06.2016 г. Резултатът от приключилата процедура с решение № 13861/17.12.2015 г. обаче е отказ да бъде повишен въпреки съответствието във словестното изражение на притежавания от мен и от колегата ранг „съдия в АС“ към момента на вземане на кадровото решение от ВСС – 13.11.2014 г.

Освен това, доколкото ми е известно с решението от 21.06.2016 г. колегата Петя Георгиева е повишена в длъжност „съдия в окръжен съд“ – гр. Перник, въпреки, че обявената единствена бройка е заета с приключилата вече конкурсна процедура – повишена е колегата Радост Бошнакова, т.е. обявеното за свободно място е заето. Нещо повече, от преразказаната дискусия в онлайн издание оставам с впечатление, че фокусът на проведената дискусия в същото заседание на съдийската колегия при ВСС относно обявения с протокол № 20/22.04.2015 г. на ВСС конкурс в Наказателно отделение на СГС, е възможността при отменително решение на ВАС колегата Доротей Кехайова да бъде назначена заедно с получилия впоследствие ранг колега Тони Гетов при наличие на свободни щатни бройки в СГС. Предадено ми бе изразен от госпожа Итова довод, че тази възможност е отречена със съдебно решение, постановено по повод моя жалба в приключила конкурсна процедура, макар и в противен смисъл да са постановявани други решения от ВАС - Решение № 6256 от 04.05.2012 г. по

адм.д. № 2870/2012 г. и Решение № 11075 от 21.08.2012 г. по адм.д. № 3005/2012 г. на ВАС, VII-мо отделение. Същевременно обаче е взето решение за повишаване на колегата Петя Георгиева при изчерпване на обявените вече свободни места. Не мога да разбера поради какви мотиви се прилага различен подход в конкурса за Гражданско отделение от този за Наказателно отделение, нито причината отсъплението от приетата меродавност на обявените щатни бройки да ползва част от конкуриращите се кандидати. Ако за колегата Петя Георгиева е възможно назначение при заети вече бройки, не разбирам поради каква причина е отказано повишението ми поради запълване на местата. Още повече, че още преди датата на вземане на решението кадровият орган е идентифицирал кадрова необезпеченост в Софийски градски съд.

Оставам с неприятното усещане, че кадровото ми израстване зависи изключително от случайността. В рамките на конкурсната процедура, открита с протокол 42/31.10.2013 г., не съм повишен, понеже нямам признат ранг „съдия в АС“ към датата на обявяване на класирането от конкурсната комисия – 27.06.2014 г., макар и към датата на вземане на решението от ВСС – 13.11.2014 г., да съм придобил такъв. При висящата понастоящем процедура не съм повишен с аргумент, че колегите Мариана Георгиева, Стелияна Григорова и Петър Теодосиев имат ранг „съдия във ВКС и ВАС“ макар и да са го придобили след датата на обявяване на класирането от конкурсната комисия – 08.12.2016 г. Дори да се приеме за меродавно словестното изражение на придобития ранг без оглед на условията, при които това е станало, неизбежно се налага извод, че не съм повишен поради взаимноизключващо се тълкуване на едни и същи правила.

Считам непосредствения си опит от участие в конкурсните процедури за показателен, че решение, основано на буквален прочит, на която и да било правна норма в отклонение от нормативно утвърденото значение на нейния смисъл – чл. 46 ЗНА, и фокусиране върху част от проблема не е в състояние да гарантира безусловно нужната сигурност. Считам също така, че кадровият орган носи пряка отговорност за липсата на яснота и последователност предвид неспособността му да ги обезпечи чрез принципно утвърдена своя практика. Очевидно е, че Върховният административен съд не е в състояние да гарантира този желан от всички ни резултат, обстоятелство – изрично признато с делегираната възможност с решение № 6662/06.06.2016 г. по адм.д. № 1736/2016 г. на ВАС, VI-то отделение. При все, че законът очаква от съда да предприеме конкретно съдържание на правилото за поведение, а следователно и да посочи пътя за реализацията му, съдебният състав, който в мнозинството си с решение № 5112/07.05.2015 г. изрично утвърди приложимостта на критериите по чл. 42 ал. 1 от Правилата, делегира на кадровия орган да преценява наново този въпрос. Същевременно обаче този състав отстъпва от предходно изразеното становище, че меродавен за

преценката им е този на цитирам: „*формиране на класирането*“, изрично огласена и с Решение № 4498/22.04.2015 г. по адм. дело № 14964/2014.

Разбирам затруднението на ВСС, а понастоящем и на Съдийската колегия при противоречивата съдебна практика да обезпечи международно утвърдения стандарт за трайна практика, гарантираща кариерно израстване, основано на обективни критерии. Не разбирам обаче практическия отказ на кадровия орган да потърси и намери принципно решение. При положение, че нормата на чл. 177 ал. 1 АПК **обвързва кадровия орган с всяко едно от постановените решения без да ограничава неговото действие в рамките на конкретна процедура**, за което и не намирам основание, очевидна е нуждата ВСС да утвърди правила за преценка на очевидно съществуващата конкуренция при недостатъчния брой обявени места. Поне за мен това е и смисълът на даденото указание с решение № 6662/06.06.2016 г. Основа за изпълнението му се явява и предписаната процедура с решение № 6813/07.06.2016 г., в рамките на която кадровият орган е задължен да основе избора си на доказани в конкурсната процедура професионални и лични качества.

Споделям становището, че конкурсната процедура следва да приключи при първоначално огласените критерии, но именно с оглед безусловно нужната предвидимост на правилата при конкурсното начало, наложително е еднозначното им тълкуване и трайно прилагане. С оглед доказалата се противоречива практика на Върховния административен съд смея да твърдя, че е наложителна ревизия на обстоятелствата, обуславящи предимство по критерия „ранг“. Считаю, че фаворизирането на словестното му описание освен, че го лишава от смисъл в контекста на конкурсното начало, до голяма степен омаловажава достиженията включително и за сметка инициативността на съдията. Доколкото ми е известно в Софийски районен съд процедурата по повишаване в ранг е предпоставено от индивидуалната инициатива, поради което и на практика конкуренцията се фокусира върху предприемчивостта на магистрата, бързината на помощната атестационна комисия и КПА и включването ѝ в дневния ред на пленарния състав на кадровия орган. При положение, че законът утвърждава за критерий нивото на изпълнение на длъжността, не намирам основание да считам, че признатият ранг е в състояние да осигури постигане целта на закона. Ето защо и с оглед принципа за законност, прогласен от чл. 4 АПК, не намирам основание да считам ВСС за обвързан от формулирания в мотивите извод, че по показателя ранг колегите Георгиева, Григорова и Теодосиев ме превъзхождат.

УВАЖАЕМИ ВЪРХОВНИ СЪДИИ,

На 23.06.2016 г. депозирах пред ВСС искане да упражни предписаното

в чл. 91 АПК право на отзив на взетите решения. Към настоящия момент все още няма произнасяне, а и не се установява при обявения дневен ред за заседанието на Съдийската колегия при ВСС за 28.06.2016 г., протоколът за което заседание все още не е наличен, да е поставен като предмет на обсъждане. Мотивацията ми не е свързана с безцелно протакане на висящността на конкурса, респ. продължаващото вече 2-ра година мое участие в дела пред ВАС за отстояване на идентична теза в четвърто по ред съдебно производство, а само и единствено реализация на материалното ми право на предвидимо кариерно развитие. Ако всеки път се влага различен смисъл в съдържанието на това право (какво е то и кои са елементите от фактическия му състав, съответно меродавния момент, за да бъдат изследвани) поставен съм в невъзможност да упражня ефективно и правото си на защита в съдебна процедура. Ето защо моля на основание чл. 177 ал. 2 АПК да прогласите нищожността на решенията по т. 8.2. и т. 8.5. по протокол № 9/21.06.2016 г.

Поради неосигурен ми понастоящем достъп до книгата, обусловили вземането на решенията по т. 8.1. и т. 8.4. по протокол № 9/21.06.2016 г. и с оглед краткия срок за обжалване, предвид необсъдените възражения в предходно постановените съдебни решения по дела с мое участие, а и от кадровия орган, включително и при условията на чл. 91 АПК, за което е сезиран на 22.06.2016 г., намирам тези решения за постановени при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, при нарушение на материалноправни разпоредби и несъответни на целта на закона. Ето защо моля да бъдат отменени.

При условията на евентуалност, ако сметете за валидно взети решенията по т. 8.2. и т. 8.5 от протокол № 9/21.06.2016 г., моля да бъдат отменени поради постановяването им при съществено нарушение на административнопроизводствените правила – в това число и липса на мотиви, в нарушение на материалния закон и поради несъответствие на неговата цел.

Тъй като не считам за възможно съдът, осъществяващ контрол за законосъобразност да вземе кадрово решение, почиващо на оперативна самостоятелност на ВСС, съответно неговата колегия, а такава практика и не ми е известна, при уважаване на жалбата ми моля да върнете преписката със задължителни указания по тълкуването и прилагането на закона.

ДОКАЗАТЕЛСТВЕНИ ИСКАНИЯ:

Моля съдът да приеме за общоизвестни, съответно служебно известни му на основание чл. 144 АПК вр. чл. 146 вр. чл. 155 ГПК, посочените в жалбата решения, обявени и на електронната страница на Върховния административен съд, съответно счетените за значими в случая, но служебно известни на състава.

ОСОБЕНО ИСКАНЕ:

Моля, с оглед правилото на чл. 144 АПК вр. чл. 146 ГПК, да бъдат посочени обстоятелствата, които съдът счита за релевантни при разрешаване на повдигнатия спор с жалбата както и да ми бъде дадена възможност да представя доказателствата си.

Моля на основание чл. 61 ал. 2 АПК да бъде разпоредено връчване на книгата по делото на електронната ми поща: valkov_vl@mail.bg.

ПРИЛОЖЕНИЕ:

1. Препис от жалбата за кадровия орган.
2. Държавна такса – ще бъде внесена в случай, че този разход се яви необходим при евентуално неупражняване на възможността по чл. 91 АПК, която считам да е налице и понастоящем.

гр. София, 29.06.2016 година

С уважение:

